

**Dobrý Ježíši,
žijeme a k našemu životu patří**

Barvy...

(Jmenujeme barvy.)

Každý den v týdnu...

(Jmenujeme dny v týdnu.)

Všechno, co každý den děláme...

(Jmenujeme, co obvykle každý den děláme.)

Všechno, co máme rádi...

(Jmenujeme, co máme rádi.)

Všechno, co nemáme rádi...

(Jmenujeme, co nemáme rádi.)

Druzí lidé...

(Jmenujeme příbuzné, přátele a známé.)

**Dobrý Ježíši,
děkujeme ti,
že díky tobě k našemu životu patří i vzkříšení.**

Ježíš žije!
dopis rodičům

Milí rodiče,

setkání, které právě proběhlo, bylo plné radosti a života. Děti obdivovaly květiny a jejich vůni a opatrně ji přinášely jedno druhému. Pak podobně opatrně přinášely jedno druhému světlo svíce. Před očima se nám rozrostla zahrada a rozšířilo se světlo svící. Děti tak měly dvakrát možnost vidět „vstávání“ něčeho nového a mohly si vlastníma rukama sáhnout na něco, co je pro život velmi důležité: Zkusily si, že ohleduplným, jemným a citlivým zacházením se život ochrání, roste a šíří se.

I když je obraz plný života, neoddělitelně souvisí se situací naprosto opačnou. Souvisí se situací, kdy člověku tváří v tvář bolesti, utrpení a smrti schází slova. Člověk bezmocně stojí a nemá, co by řekl. Došly síly, ztratila se naděje a cokoli se jeví jako prázdné, marné a nesmyslné.

Obraz však ale souvisí ještě s jednou situací, kterou jako rodiče určitě dobře znáte. Když dítě něco bolí a pláče a maminka se ho pokouší utěšit, snaží se je rychle zaujmout něčím jiným. Promluví na ně, dá mu napít, ukáže mu něco hezkého nebo něco, co má rádo. Proč? Je to proto, že nebere to, co dítě prožívá, vážně a má co nejrychleji na bolest zapomenout? Ne, tohle jednání má mnohem hlubší základ. V tu chvíli staví dítěti před oči proti bolesti něco, o čem doufá, že je to mnohem silnější. V tu chvíli nabízí proti utrpení život sám v podobě hezké věci, hračky s nadějí, že bude silnější a že se dětské oči i přes bolest, kterou prožívají, rozzáří.

To, že je v zahradě tolik květin, není náhoda. Květiny jsou znamením této naděje. Nosíme je nemocným a říkáme tím: „Máš naději! Budeš žít!“ Nosíme je také zemřelým na hroby a říkáme tím: „Ježíš žije a my věříme, že ty žiješ s ním!“

Plno květin a plno světla bude také při slavení eucharistie, které se blíží. Kostel bude vyzdobený jako zahrada a děti budou držet v rukou svíce. Budou jim připomínat, že Ježíš žije, že je světlem, které už nikdy „nezapadne“ a že nás křtem už nyní nově oživil a jednou nás i přes temnotu smrti zachrání.

Co můžeme společně dělat?

Vyjděme do přírody a obdivujme život kolem.

Vyjděme na zahradu, do lesa, do hor a obdivujme život všemi smysly. Můžeme se dívat, hmatat, čichat, poslouchat a těšit se na to, až to, co teď kvete, budeme moci ochutnat.

Můžeme si natrhat kytici květin a zeleň a vyzdobit si domov.

Můžeme nachystat „velikonoční“ snídani, oběd nebo večeři. Prostřít stůl, nachystat příbory, ubrousky, jarní kytice.

Svíci, kterou si děti odnesly ze setkání, můžeme postavit na místo, kam si dáváme důležité věci z přípravy. Místo můžeme vyzdobit tak, ať je plné života.

Dnes jsme slyšeli, že Ježíšovým učedníkům to dlouho trvalo, než se jim znovu rozzáříly oči osleplé zármutkem nad smrtí přítele, ale pak se život šířil podobně jako vůně, podobně jako světlo. Stalo se to prvního dne v týdnu. Prvním dnem v týdnu je pro křesťany neděle. Je to den Páně, den oslavy života, den zmrtvýchvstání. Začínáme jím pracovní týden, protože věříme, že náš život má hodnotu sám o sobě bez ohledu na to, co v životě dokážeme a co se nám povede nebo ne.

Přeji Vám plnost radosti ze života. Přeji vám neděli každý den!